

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

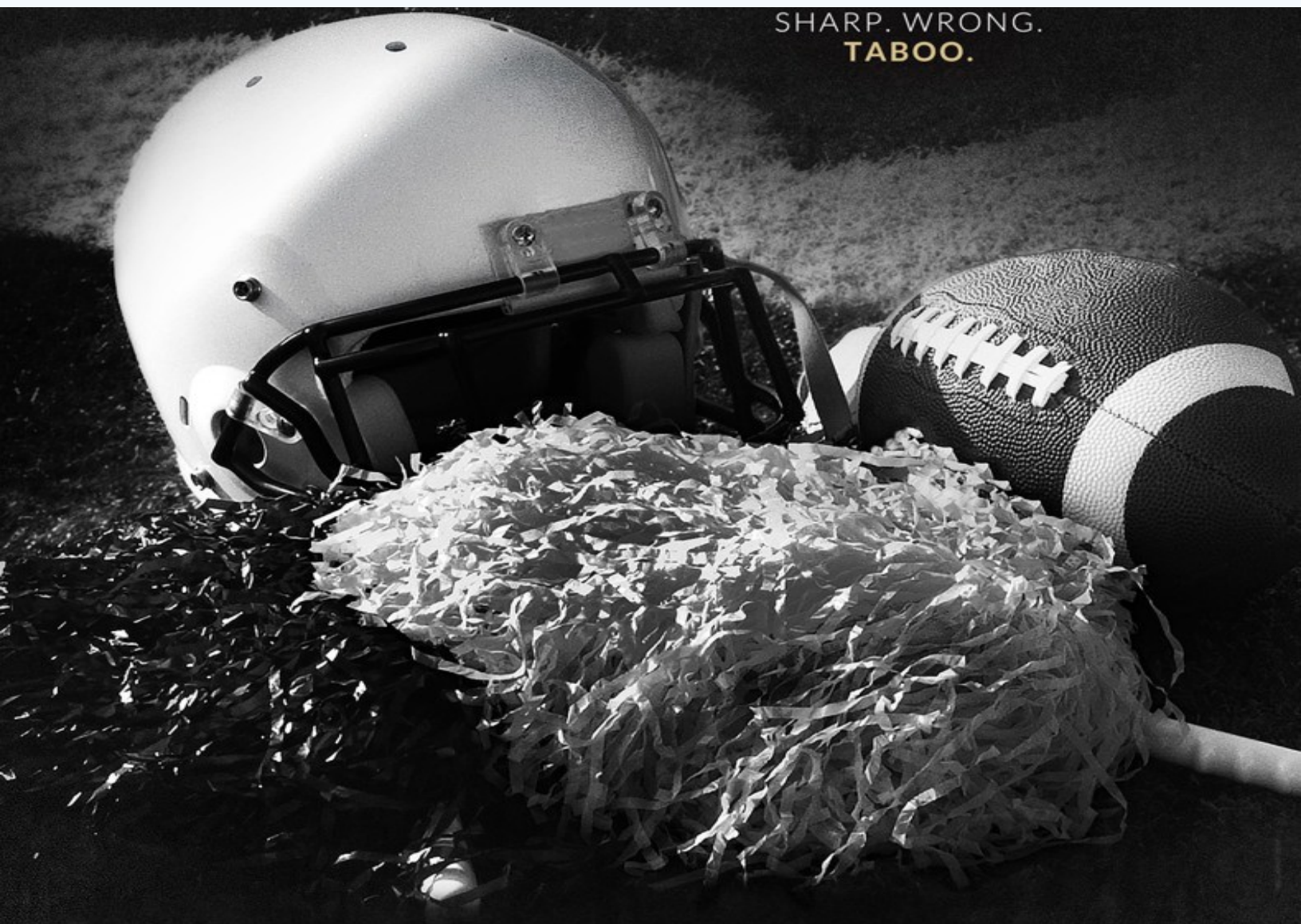
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DeepL

Subscribe to DeepL Pro to translate larger documents.
Visit www.DeepL.com/pro for more information.

SHARP. WRONG.
TABOO.

THORNS DUET **PREQUEL**

YELLOW THORNS

RINA KENT

SARI BOYNUZLAR

THORNS DÜETİNİN ÖN
BÖLÜMÜ

RINA KENT

Yellow Thorns Copyright © 2021 by Rina Kent
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine koymak veya başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır. bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, izin alınmaksızın kullanılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

ROYAL ELITE SERİSİ

Zalim Kral

Sapkın Kral Çelik

Prenses Çarpık

Krallık Kara

Şövalye

Kısır Prens

Acımasız

İmparatorluk

Kraliyet Eliti Sonsözü

YALANLAR VE GERÇEKLER DÜETİ

Tüm Yalanlar

Tüm Gerçekler

THORNS DUET

Sarı Dikenler (Ücretsiz Önsöz)

Kırmızı Dikenler

Siyah Dikenler

KINGDOM DUET

Bir Krallığın Yönetimi (Ücretsiz Ön

Bölüm) Bir Kralın Hükümdarlığı

Bir Kraliçenin Yükselişi

THRONE DUET

Güç Tahtı

İntikam Tahtı

ALDATMA ÜÇLEMESİ

Karanlık Aldatma (Ücretsiz Ön

Bölüm) Aldatma Yemini

Aldatmacanın Baştan Çıkardığı

Aldatmacanın Tükettiği

NEFRET & AŞK DÜETİ

Benden Nefret

Ediyor Benden

Nefret Etmiyor

Hepimizin içindeki sinsi eğilimlere.

YAZAR NOTU

Merhaba okuyucu dostum,

Kitaplarımı daha önce okumadıysanız bunu bilmiyor olabilirsiniz, ancak üzücü ve rahatsız edici olabilecek daha karanlık hikayeler yazıyorum. Kitaplarım ve ana karakterlerim kalbi zayıf olanlara göre değil.

Bu kitap rıza dışı ve çocuk tacizi temaları içermektedir. Devam etmeden önce tetikleyicilerinizi bildiğinize inanıyorum.

Sarı Dikenler bir düetin ön bölümüdür ve tek başına değildir.

Thorns Düeti:

#0 Sarı Dikenler (Ücretsiz Önsöz)

#1 Kırmızı Dikenler

#2 Black Thorns

Gelecekteki yayınlar hakkında haberler ve özel bir hediye için Rina Kent'in Bültenine kaydolun.

BLURB

Bulanık. Yanlış. Tabu.

Olmaması gerekiyordu. İlk bakışta olmaz.

İlk öpücük değil.

Ve kesinlikle ilk seferde değil.

Ama oldu.

Koşarak gitti.

Ve şimdi, benim canavar oynamak için dışarı çıkacak.

PROLOGUE

AKIRA

DKulak Naomi,
Ben senin yeni
arkadaşınım. Ya da en
azından öyle olmayı
umuyorum.

Okuldaki öğretmenlerim İngilizcemi geliştirmeme yardımcı olması için bir mektup arkadaşımın olmasının iyi bir fikir olduğunu söyledi. Ben de neden Amerika'da yaşayan birinden öğrenmeyeyim diye düşündüm.

Merak ediyor olmalısınız, neden siz? Güzel soru.

Seni bir kez gözlemledim. Nerede olduğunu sormayın, çünkü bunu bir sır olarak saklamak istiyorum.

Ama o zamanlar seninle ilgili iki şey fark etmiştim.

Birincisi, bana şeftali çiçeklerini ve yağan karı hatırlatan güzel bir gülümsemeniz var. Beni ikisi arasında seçim yapmaya zorlama, çünkü ikisini de seviyorum. Bu yüzden gülüşün kadar basit bir şeyde bu iki özelliği de bulduğumda yaşadığım şaşkınlığı hayal et.

İkincisi, o kadar gerçeksinsiz ki, biri içinize girmeye çalışsa, muhtemelen ne kadar derin olduğunuzdan boğulur.

Yine de bir tur atmaya gönüllüyüm. Eğer izin verirsiniz.

Çok mu sert oldu? Bağışlayın beni. Hakkında bir şeyler öğrenmeye hevesli olduğum kişilerde bunu yapma eğilimindeyim. Ve çok fazla yok, bilginiz olsun.

Bu ucube adresimi nereden biliyor diye merak ediyor olmalısınız.

Bu da başka bir güzel soru ama şu anda buna cevap vermemeyi tercih ederim.

Takipçi olduğum için değil, gerçi şu anda muhtemelen öyle olduğumu düşünüyorsunuz, ama bırakın cevap vermeyi, bunu göreceğinizden bile emin değilim.

Kendimi tanıtmak gibi sıkıcı bir işe geçmeden önce, beni bu mektubu yazmaya iten şeyin ne olduğunu söylememe izin verin.

Ve evet, öğretmenlerden bahsettiğimi biliyorum, ama ikimiz de bunun dikkatinizi çekmek için bir bahane olduğunu biliyoruz.

Gerçek sebebim şu: Seni tanımak istiyorum.

Nadir gülümsemelerin ve 'dünyanın canı cehenneme' tavrının ardındaki kız. Siyah saçlarını kısa ve dudaklarını pembe yapan kız. Kulaklıkları tek arkadaşı gibi görünen kız (bu arada ne dinliyorsunuz?).

Bu bana ürkütücülük ölçerde birkaç puan kazandırabilir ama size karşı dürüst olmak istedim. Sır yok, yalan yok.

Söz veriyorum, sık kafalı değilim, en azından uzun süreliğine. Ve muhtemelen şu anda düşündüğünüz gibi bir tür otaku da değilim. Eğer bilmiyorsanız, otaku İngilizce'de inek demek, ya da bana öyle söylendi.

Tüm bunlar aradan çıktığına göre, izin verirsiniz sizi tanıştırayım.

Boğazını temizler

Ben Akira ve Japonya'da doğdum. Tam olarak Tokyo'da.

Kanji'de Akira, 'güneş' ve 'ay' karakterleriyle yazılır, bu yüzden hem güneş ışığına hem de ay ışığına sahip olan bütün bir paket gibiyim. Yakalandım mı ne?

Ben lise son sınıf öğrencisiyim, yani yaşlarımız birbirine yakın ve yaşlı moruklar için endişelenmene gerek yok. Tabii senin olayın bu değilse. Yargılamıyorum.

Şimdi, milyon dolarlık soru: Arkadaşım olabilir misin, Naomi? Garip bir sessizlik.

Daha garip bir sessizlik.

Kulağa acınası mı geldi? Çaresiz mi?

Muhtemelen. Her h a l ü k a r d a , bunu kendinize göre yorumlayın ve cevabınızı bana bildirin.

Eğer istemiyorsanız, hiçbir şeyi geri göndermeyin. Bir hafta kadar sonra devam edeceğim.

Ama cevap verirsiniz, muhtemelen bir yıl boyunca zafer dansı yapacağım. Sadece bunun ne olduğu hakkında herhangi bir fikre kapılma. Ben sadece senin arkadaşın olabilirim,

Naomi.

Eğer gidip bana aşık olursan, ortadan kaybolmaktan başka çarem kalmaz.

Ve bu çok üzücü.

Ve gereksiz.

SABIRSIZLIKLA BEKLIYORUM,
Akira

NAOMI

Herkesin bir sırrı vardır.

Bazıları sıradan; diğerkleri ise düpedüz sapkın.

Görünüşe göre, tüm varlığım ikincisine giriyor, çünkü annem bunu bir tür ulusal istihbaratmış gibi saklıyor.

Ya da nereden geldiğini düşünürsek belki de uluslararasıdır.

Telaşsızca tezahürat antrenmanına doğru ilerlerken önüme çıkan çakıl taşlarını tekmeliyorum.

Blackwood College, antik bir havası olan devasa bir bina. Birkaç kule, sanki buranın bekçi köpekleriymiş gibi her köşede gururla duruyor - ya da ben buraya kaydolduğumdan beri böyle düşünüyorum.

Bir kez daha, sadece zengin insanların özel üniversitelerinde okumamı değil, aynı zamanda tezahürat yaparak ve popüler kalabalığın içinde yer alarak rolümü oynamamı da sağlayan sevgili annemin izniyle.

Üniversitede tezahürat yapmayı kim sever ki? Kesinlikle ben değil. Yirmi bir yaşındaki hayatımı hard rock dinleyerek ve insanlarla fiziksel olarak mümkün olduğunca az temas kurarak yaşamayı tercih ederim, çok teşekkür ederim.

İnsanların üzerine basmanın iyi olduğunu düşünen bir antisosyal değilim. Ben sadece, karşılığında aynı şeyi yapacaklarını umarak onları yalnız bırakmayı seven bir asosyalım.

Şimdiye kadar bir şey çıkmadı.

Duvarlarında bulunma ayrıcalığına sahip olduğum binaya bakıyorum. New York'un eteklerinde yer alan bu şehir kadar eski bir bina. Eski, yozlaşmış para, başkalarının elit bir eğitim yeri olarak gördüğü bir yeri inşa etti.

Belki de öyledir. Ya da göbeğimi ortaya çıkaran ve kocaman göğüslerimi düzleştirmek için sonuçsuz bir çabayla giydiğim sporcu sütyenimi zorlayan dar, küçük kıyafetler giymek zorunda olmasaydım belki daha çok takdir ederdim. Amigo kaptanın deyimiyle 'kocaman'.

Neden istifa etmiyorum? Harika bir soru.

Cevap basit ve sıkıcı-anne.

Beni doğuran kadınla her ne kadar bir aşk-nefret ilişkim olsa da, bunca yıl beni tek başına büyütmek için ne kadar mücadele ettiğini unutmadım. Ben küçükken ve ona muhtaçken, o birkaç yarı zamanlı işte çalışmış ve başımızı sokacak bir çatı sağlamak için zar zor uyumuş. Bu yüzden amigo takımında yer almam için bana yalvardığında onu geri çeviremezdim.

Sanırım beni spot ışıkları altında görmek hoşuna gidiyor. Sırf Asya kökenli olduğumuz için ırkçı puştlara bizi küçümseme şansı vermemek için bunu yapmamı istiyor.

Hâlâ bu kâbusun bir parçası olmamın tek sebebi bu.

En azından öyle olmasını umuyorum.

Futbol sahasının girişine doğru ayak sürüyerek ilerlerken adımlarım ağırlaşıyor. Açık gökyüzü görebildiğim kadar uzanıyor ve sonbaharın ilk güneşi araziye aydınlatıyor. Hava güzel olduğu için kaptan ve koçumuz rutinlerimizi dışarıda yapmaya karar verdiler.

Bu haftanın sonunda futbol takımımız Black Devils - aptalca bir isim, zira şeytani olan tek şey formları - ile New York'taki en büyük rakipleri arasında kendi evlerinde önemli bir maç var.

Amigo takımı saha kenarına yakın bir yere dizilmiş durumda çünkü sürpriz bir şekilde, onlar antrenman yaparken majestelerini rahatsız etmemize izin verilmiyor. Ekibin onların yararı için var olması zaten aptalca, ama bize fahişeleriymişiz gibi davranma cüretini gösteriyorlar.

Amigo kızların çoğu ya futbolcularla yatar ya da onlarla çıkar ya da onlara çoğul İsa gibi bakarl ar .

Benim gibi tüm kadın takım arkadaşlarım da kışlarını zar zor kapatan siyah minik etekler ve siyah çizgilerle çizilmiş beyaz üstler giymişler. Erkekler ise siyah pantolon ve beyaz tişört giyiyor. Erkek olsaydım vücudumu sergilemek zorunda kalmazdım ama bu da rutinlerimiz sırasında tüm o kızların ağırlığını taşımak anlamına gelirdi. Göbek deliğimi göstermeyi ve sıkı spor sütyenleriyle göğüslerimi öldürmeyi tercih ederim.

Bring Me The Horizon'dan *Can You Feel My Heart* bir saniye kulaklarımda bangır bangır alıyor, sonra kulaklığımı çekince kayboluyor. Birini bıçaklamak üzereyken dikkatim takımımızın kaptanından başkasına kaymıyor.

Reina Ellis uzun boylu, sarışın, fit ve şu anda beni yargıladığı derin mavi gözlere sahip. Anneminki gibi yeni değil ama çok eski ve nüfuzlu bir aileden geliyor.

Yani takma adı olan Kraliçe Arı'nın da belirttiği gibi tam bir paket ve buna uygun bir kişiliğe sahip.

Ayağını yere vuruyor, bir yandan da gürültü önleyici kulaklığımı -yani benim kurtarıcımı- ulaşamayacağım bir yerde tutuyor. "Geç kaldın, Naomi."

"Hayır, değilim."

Üzerinde akıllı bir saat olan bileğimi tutuyor ve yüzüme doğru itiyor. "Saat kaç?"

"Tamam. On dakika geç kaldım. Ne olmuş yani?"

"Bu sana son uyarım Naomi. Bir daha geç kalırsan seni aığa alırım. Senin yerinde olmak isteyen sayısız insan var ve eğer istemiyorsan bunu sürdürmene gerek yok."

Sanki umurumdaymış gibi. Bunu söylemek istiyorum ama içime atıyorum çünkü

-Annem.

Beni bu plastik grubun bir parçası yapmak çok alakaydı, anne.

Belki de büyürken babamla ilgili sorularla onu ne kadar rahatsız ettiğim için intikam alıyordu.

Belki de amigo takımından duygusal bir yara izim olacak ve yetişkin hayatımı karanlık bir bodrumda manga çizerek geiremeyeceğim.

Ya da belki babamı bulurum ve sonsuza dek mutlu yaşarım. Gerçi bunun için uzak bir ihtimal.

"Davetiye mi bekliyorsun?" Reina başını diğerlerinin bu alışverişi açık bir küçümsemeyle izledikleri yere doğru eğiyor - sevgili kaptanlarına değil, bana karşı.

Avucumu uzatıyorum. "Kulaklığım."

"Antrenmandan sonra."

"Ama-"

"Ve sadece gevşemezsen." Arkasını dönüyor ve kalçalarını hafifçe sallayarak diğerlerine doğru vals yapıyor.

Harika. şimdi gerçekten çaba göstermem gerekiyor.

Onun peşinden giderken ayaklarımı sürüyerek gitmemeye çalışıyorum. Amigo kızlar arasında benimle dalga geçen kıs kıs gülüşmeler ve fısıldaşmalar oluyor. Birinin alay seanslarını başlattığı ve diğerlerinin onu takip ettiği bir kurt sürüsü zihniyetine sahipler.

Onlara ters ters baktım. "Ne yani? Yüksek sesle söylemeye korktuğunuz bir şey mi var da zayıf küçük sürtükler gibi fısıldamayı tercih ediyorsunuz?"

"Buradaki tek zayıf küçük sürtük sensin Naomi." Yardımcı kaptan ve Reina'nın mini-me kulübünün bir üyesi olan Brianna beni işaret ediyor. "Şu şişko kalçalarına bak. Sana diyetle başlamanı söylemiştim."

"Hayır, teşekkürler." Bir elimi kalçama koyuyorum. "Ve bunlar doğal güzellikler.

Bu kadar kıskanç olma, belli oluyor

Bee." "Bu Bree!"

"Ah, benim hatam." Geçici bir gülümseme sunuyorum ama bu onu daha da kızdırıyor ve yüzünü koyu kırmızı bir tona dönüştürüyor.

Aslında açık tenli ama bronzlaşmak için bir servet harcıyor, bu yüzden ne zaman kızsın ya da sinirlense -genellikle bana karşı, çünkü diğerleri ondan konuşamayacak kadar korkuyor- patlamak üzere olan bir volkan gibi görünüyor.

Sürtükleri öldürmenin en iyi yolu nedir? Nezaketle.

Dürüst olmak gerekirse, daha önce kimsenin beni ezmesine izin vermemiş olabilirim, ancak bu insanlar ve onların sürekli zorbalıkları beni tıpkı onlar gibi bir sürtük yaptı.

Bekle. Bu artık onlardan biri olduğum anlamına mı geliyor?

Tanrım, hayır. Bu sadece ben mezun olana kadar geçici. Sonra bir bodrumda yaşayıp dergilere çizimlerimi yayınlamaları için yalvaracağım.

Sadece bu son yılı atlatmam gerekiyor ve sonra amigo takımını ve içindeki herkesi hayat tecrübesi olarak sayabilirim.

Bakışlarım, Lucy'nin yumuşak yüzünü bulana kadar nefret edenlerin sonsuz yüzlerinde dolaşıyor. Bana gizlice sırtıyor, sonra hemen gizliyor, ama dudaklarımda gülümsemeye benzer bir şey çizmeye yetiyor.

Benden daha kısa ve zayıf ama ateş kırmızısı saçları ve yanaklarını süsleyen sevimli çilleri var. Lucy, bu köpekbalıklarıyla dolu suların ortasında arkadaşım diyebileceğim tek kişi. Bunun başlıca nedeni Reina'nın grubuna ait olmaması ve benim gibi bir tür dışlanmış olması.

Lise son sınıfta tanıştığımızdan beri mutsuzluğumuza arkadaş bulduk ve bu üniversitede de devam etti. Neredeyse herkes lisede benimle okuduğu için bu bir sürpriz değil. Blackwood'daki bir başka prestijli özel kurum.

Annem ve ben son yılımda buraya taşındık ve diyelim ki bu beni hemen dışlanmış biri olarak sınıflandırdı. Annemin amigo kız olarak popüler kalabalığın bir parçası olma fikri de buradan geliyor.

Reina talimatlar vermeye başlayınca Lucy'nin dikkati ona yöneliyor ve buna karşılık olarak benimki de isteksizce de olsa ona yöneliyor. Uzun siyah saçlı ve ince dudaklı orta yaşlı bir kadın olan koçumuz, en sevdiği kaptan konuşurken neredeyse hiçbir şey söylemiyor.

Sıkıntıdan patlıyorum, daha sonra ne yiyeceğimi ve ekibin önünde bir dilim pizza yersem cadı avına ve şişman utancına katlanıp katlanmayacağımı düşünüyorum.

Reina beni omuzlarımdan tutup "Odaklan ya da kulaklıklarla ilgili hayaller kur" diye tısladıktan sonra pozisyonumun ikinci sırada, erkek amigo kızların hemen üstünde olacağını ve bu nedenle onu ve diğerlerini taşıyacağımı söyledi.

Yaşasın.

Neyse ki çok fazla hata yapmıyorum, Brianna'yı neredeyse yüz üstü düşürmek dışında, ama olsun, kazalar olur.

En azından koçları ne verdiyse onu taşıyan ve sahada koşturan yarı çıplak futbolcular dikkatimi dağıtmıyor.

Yani, evet, erkeklerin mükemmelliğini izlemek istiyorum, ama bunu bilgisayar ekranımın arkasında gizlice yapmayı tercih ederim, diğer amigolar gibi dik dik bakarak, dikkatleri üzerime çekerek değil.

Bunu yaparsam, futbolcularla ilgileniyormuşum gibi görünecek, oysa tek önemseydiğim şey karın kaslarındaki terin başka yerlere giden parıltısı.

Ama kimsenin arkasını okuyamadığı mükemmel bir poker suratım var. Lucy bazen bana duygusuz diyor ama bu *hissetmediğimden* değil. Duygularımı gösterme konusunda kusursuz bir kontrole sahibim.

Anneme çekmişim, çok teşekkür ederim.

Yani içimde bir duygu kasırgası dönerken bile kimse dışarıdan bakarak bir şey anlayamaz.

Futbol takımında fark ettiğim bir kişi bile yok.

Kumlu saçları, keskin yüz hatları ve pekâlâ bir silah olarak kullanılabilecek sert, parlak karın kasları olan.

Blackwood'a adım attıkları anda herkese adı öğretilirken, kampüsün yarısının varlığından haberi olmayan kişi.

Ama o? Evet, niyetim hakkında hiçbir şey bilmediği için memnunum, çünkü onu unutacağım.

Bu sadece bir aşk... eğer bir aşk bu kadar uzun süre devam edebilirse.

Hayır. Sadece fiziksel bir aşk olduğuna eminim, çünkü diğer her şey büyük bir hayır.

Rutinin sonunda pizzamı yemeye ve amigo kızlara bir daha kalçalarım hakkında bir şey söylerlerse orta parmağımı göstermeye hazırım.

Her zamanki gibi, hepsi -Lucy dahil- Reina'nın rutininin ne kadar *mükemmel* olduğu ve onun ne kadar *kraliçe olduğu* konusunda kıcını öpüyor. Ben hariç herkes tabii ki. Ne? Biraz sessiz eleştiriyi kaldırabilir.

Sonra herkes gitmeye başlar, kısır mini-mes'ten oluşan kutsal çemberi hariç. Brianna, hiç şaşırmadım. Prescott, erkek yardımcı kaptan ve Kraliçe Arı'nın onayını almayı başarmış birkaç amigo kız daha.

Bu yakın çevre temelde Reina'nın tarikat faaliyetlerinden, yani pahalı malikanesinde sıkıldığı ve diğer insanlara eziyet etmenin eğlenceli olduğu için onlara yaptırdığı gizli cesaretlerden ibarettir.

Eve gidip Netflix'teki en son gerçek suç dizisini izleyebilmek için Lucy'yi yanımdan uzaklaştırmak üzereydim ki Reina ona seslendi.

Lucy arkasını döner, yanakları kızarmıştır. "E-evet?"

İç çekiyorum. Ona özgüvenini geliştirmeyi öğretiyorum ama görünen o ki bu çok uzun bir süreç olacak. Bir kez utangaç olan her zaman utangaçtır sanırım.

"Kal," diyor Reina her zamanki rahatlığıyla.

Dudaklarım Lucy'ninkilerle aynı anda ayrılıyor. Reina onu tarikatına katılması için davet etmedi, değil mi?

Arkadaşım sırtıyor, kaptanın çemberine doğru beceriksizce ilerlerken teni belirgin bir heyecanla kızarıyor. Ben durumu anlamaya çalışırken ekibin diğer üyeleri muhtemelen hem kıskançlık hem de nefretle fısıldaşıyor.

Bu... bir şeyler oluyor. Ama ne?

Ya da belki de yoktur ve ben sadece paranoyaklaşıyorumdur?

Ama Lucy'nin Reina'nın yakın çevresinin bir parçası olması mantıklı değil. O da benim gibi utangaç ve çoğunlukla takımda yedek. Bizler görünmez olanlarız, diğerleriyle birlikteyken insanların bakmaktan hoşlandığı ama bireysel olarak sıkıcı bulduğu kişileriz.

Reina'nın diğer tüm denekleri ya onun kadar güzel ya da başarılı -ya da çok zengin-.

Lucy yukarıdakilerin hepsinde ortalama. Yine de benim gözümde en güzeli o.

Onlara doğru adım atıyorum, adımlarım geniş.

Brianna önüme geçip kollarını kavuşturuyor. "Sen davet edilmedin."
"Sanki ben senin gizli sosyopat cadı meclisine ait olmak istiyorum da."
Uzatıyorum

Avucum Reina'ya doğru. "Kulaklıklarım."

Çantasına uzanıp onları alıyor ama ulaşamayacağı bir yerde tutuyor.
"Bugün fena değildin, Naomi."

Onları elinden kaptım. "Benimle ilgili görüşüne ihtiyacım olduğunda ararım."

"Yakında olacak, sürtük." Brianna kahkahayı basıyor ve diğerleri de onu takip ediyor, Lucy hariç, bir de Reina var, kendisi istemediği sürece gülmüyor ya da gülümsemiyor. O bir lider, takipçi değil ve bunu her hareketinde belli ediyor.

"Bu da ne demek oluyor, *sürtük*?" Brianna'ya sordum.

"Şöyle diyelim, senden daha kutsal olan tavrın bir kez ortadan kalkacak."

"Bree," Reina sert bir bakışla onun sözünü kesti ve beni yönlendirdi,
"Hadi git."

Gözlerimi ona dikiyorum, sonra Lucy'nin bakışlarıyla buluşuyorum, ama o bana özür dileyen bir gülümseme veriyor. Bu pislikler çetesiyle kalacağını söyleyen bir gülümseme.

Ama yine de bu bir sürpriz değil. Luce, Reina'yı ve takipçilerini her zaman sevmiştir. Eğer bir şey varsa, bu onun için bir rüyanın gerçekleşmesi gibidir.

Uzun bir iç çekişten sonra kulaklıklarımı takıyorum ve Bring Me The Horizon'dan *In the Dark*'ı dinleyerek çıkıyorum. Normalde sahadan çıkana kadar beklerdim ama bugün fısıltılarını engellemek için her zamankinden daha çaresizim. Özellikle de darbeyi hafifletmek için yanımda Luce olmadığı için.

Bu onu kraliçe arıya kaptıracağım anlamına mı geliyor? İsteddiği her şeye ve herkese sahip, neden benim tek arkadaşımı da almak zorunda?

Keskin yalnızlık taneleri midemin tabanını dolduruyor ve boğazımın arkasında acı bir tat bırakıyor. Ve bu beni korkutuyor. Kimsem olmadığı ve yapayalnız olduğum gerçeği ödümü koparıyor.

Ama sırf beni incitebilsinler diye insanlara gerçekten ulaşma ve savunmasız olma fikrinden daha fazla değil. Her ikisi de her gün aklıma gelen korkunç canavarlar.

Birine güvendiğim ve onun masumiyetimi ihlal ettiği günden beri.

Düşüncelerime ve yüksek sesli rock müziğine o kadar dalmışım ki etrafımı tamamen göremiyorum.

İşte o zaman olur.

Topun süpersonik bir hızla bana doğru geldiğini görüyorum.

Ama artık çok geç.

Gözlerim çarpışmaya hazırlanırken bacaklarım olduğu yerde donup kalıyor.

Ama top yerine, sert bir beden benimkine çarpmadan önce çevresel görüşümde bir hareket parıltısı yakalanıyor.

Ve herhangi bir ceset değil.

Yıllardır varlığını görmezden gelmeye çalıştığım futbolcunun cesedi.

Ve başarısız.

NAOMI

Yere yuvarlandım.

Daha doğrusu, ikimiz de uzuvlar, inlemeler ve garip dokunuşlar karmaşası içinde bunu yapıyoruz.

Daha doğrusu, uygunsuz dokunuşlar.

Yüce İsa.

Lütfen bana şu anda parmaklarımı onun *şeyine* sürmediğimi söyle.

Üzerimden kalkmaya çalışırken elimi hızla çekiyorum ve bu ikimizi de tekrar yere düşürüyor.

Ama bu sefer, bana yapıştı. Kesik vücudu tüm önümü kaplıyor ve çıplak göğsü göğüslerimin üzerinde. Şimdi, kesinlikle onun *şeyine* dokunuyorum - ya da en azından karnıma.

Duygularım yüzeye çıksa yanaklarım kıpkırmızı olurdu. Vücudunun çıkıntılarını bu kadar yakından hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim.

En azından bu hayatta.

Tanrım. Karnı sırtıma değen toprak kadar sert, sadece üzerinde uyuyabileceğim kadar yumuşak.

Ya da yüzümü ona sürtmek.

Ya da ona dokunmayı içeren başka herhangi bir faaliyet.

Avuçlarını başımın iki yanında yere koyuyor ve biraz yukarı itiyor.

Karnı, kalçaları ve umm, *ereksiyonu* hala bana doğru bastırılıyor.

İşte o zaman onu ilk kez tam olarak gördüm.

Sebastian Weaver.

Yıldız oyun kurucu.

Eski bir senatörün torunu.

Ve tehlikeli.

Bunun tek nedeni ölümcül derecede çekici görünüşü değil, çünkü dürüst olmak gerekirse? Tanrı'nın yarattığı en güzel adam olabilir. Tamam, ilk beşte.

Yüzü granitten yontulmuş gibi, tüm pürüzlü kenarları ve önceden tanımlanmış ifadeleri var. Seri katil gibi değil ama 'merhaba, ben senin bir sonraki fantezinim' der gibi. Kesik çene çizgisi ve keskin burnu, Tanrı'nın sadece bazı yarattıklarına bahsettiği genel mükemmelliğe katkıda bulunuyor.

Yine de gözleri tamamen farklı bir hikaye anlatıyor. Sadece resimlerde gördüğüm tropik bir denizin tonunu andıran açık yeşil renklerinden ibaret değil. Ama bu gözlerde en çarpıcı olan şey, derinliklerindeki soluk ışık, sanki kendisine verilen üstünlükten dolayı çıldırmış gibi. Ya da belki de bunu bir yük olarak görüyor.

Tanrım, eğer onun görünüşüne sahip olmak bir yükse, değişebiliriz. Ya da değiştirmeyiz.

Bu beni erkek yapar ve amigo takımını taşımam gerekir.

Tamam, bekle. Sebastian'ın vücudunun altında sıkışıp kalmışken amigo kızları taşımayı gerçekten düşünüyor muyum?

Hem de çok sert. Hayır, aletin sert olduğunu kastetmiyorum, gerçi o noktaya geldiğini düşünüyorum, ama göğsünden kalçalarına ve hatta tüm yüzüne kadar her yeri sert.

Koyu kumral-sarı saçları alnına düşüyor, güneşin öptüğü teni ve gözlerinin açık rengiyle rüya gibi bir kontrast oluşturuyor. Sanki sadece var olmakla bir hata yapmışım gibi bana dik dik bakan gözler.

"Kimilda," diyor o hafif hırıltılı sesiyle, karanlıkta edepsiz şeyler fısıldamak için söylenmiş bir ses.

Ya da belki ışıktaki. Kimin umurunda? "Ne?"

"Ya beni duydun ve aptalı oynuyorsun ya da duyma sorunun var. İkisi de umurumda değil."

Benim küçük 'sunağında ona tapınırken onu süzme' evrem hem onun sözleri hem de küçümseyici tonu karşısında çığlık atarak durdu.

Bu pislik kim olduğunu sanıyor? Biraz çekici olabilir -tamam, çok, her neyse- ama bu ona bana ayakkabısının altındaki pislikmişim gibi davranma hakkını vermez. Ben o pozisyon için doğmadım.

Brianna'yla konuşurken genellikle kullandığım yarı alaycı, yarı züppe ses tonumu takınıyorum. "Alo? Beni yere yatıran sensin."

"Çünkü bacağını benimkine doluyorsun."

Başımı kaldırıyorum ve karnım yarı kalkık pozisyonundan dolayı ağrıyana kadar etrafı araştırıyorum ve bacağımın kesinlikle onunkine dolanmış olduğundan eminim. Kasları benimkinin altında seğiriyor mu yoksa ben mi hayal görüyorum?

Aferin bana. Bire sıfır, Kara Şeytanlar.

Ama beynimin bana taklit etmemi söylediği aptal gibi davranmak yerine, onu serbest bırakmıyorum. "Bu sadece düşüş yüzünden. O çarpık kafana fikirler sokma."

"Belki de doğrudan oraya gittiği için kafası çarpık olan sensindir." Bana mükemmel beyaz dişlerini göstererek sırtlıyor ve bu dostça bir jest olarak kabul edilse de, arkasındaki boşluk bunu böyle düşünmemi yasaklıyor.

Lise son sınıftayken buraya transfer olduğumdan beri Sebastian'ın ününün farkındayım. Senatör Brian Weaver'ın tek torunu ve Blackwood'un favori oyun kurucusunu tanımamak için kör olmak ve aynı zamanda bir kayanın altında yaşamak gerekir.

Büyüleyici Amerikan görünüşü, geçmişi ve yetenekleriyle tam bir klişe.

Herkes büyükbabasının onu üniversiteden mezun olur olmaz siyasette bir kariyer için hazırladığına ve futbolun sadece bir basamak olduğuna inanıyor. NFL onun hırsları ve geleceği için çok küçük.

Ama Sebastian'la ilgili ilk fark ettiğim şey bu değildi. Ne ailesinin kim olduğu, ne ne çaldığı, ne de nasıl görüldüğüydü.

Her zaman gözleriydi.

Şu anda olduğu gibi, sanki bir role giriyormuş gibi sessizleşmeleri.

Sosyal oyunu o kadar iyi oynuyor ki bazen kıskanıyorum. Keşke ben de onun kadar inandırıcı bir şekilde rol yapabilsem. Keşke tek yapmak istediğim saklanmakken insanlara gülümseyebilseydim.

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim." Hâlâ gülümsüyor ama artık sahteliğini gizlemeye çalışmıyor. İnsanlar bıktıklarında böyle yaparlar. Maskelerinin düşmesine ve gerçek benliklerinin ortaya çıkmasına izin verirler.

Ve şu anda yansıttığı şey, olduğundan tamamen farklı. "Beni serbest mi bırakacaksın yoksa biraz daha daha fazla?"

Bacağımı bir sarsıntıyla hareket ettiriyorum. "Bunu yapan sensin."

"Evet, evet, ayrıca kendimi sana karşı kafesleyen de benim. Kendini duyuyor musun?"

"Evet, biliyorum ve senden daha mantıklı konuşuyorum... Neden kalkmıyorsun?"

Yüzündeki boş alaycı ifade yavaşça kırılıyor ve bir pırıltı parlıyor. "Seni hissettiğimi söylememiş miydin? Devam etsen iyi olur."

"Delirdin mi sen? Birbirimizi tanımıyoruz bile."

"Bunun ne önemi var ki? Bu sadece sağlıklı yetişkinler arasındaki doğal bir kimyasal reaksiyon."

"Hayvan mısın lan sen?"

"*Canavar*, daha açık olmak gerekirse." 'Canavar' kelimesini vurgulayış biçimi tüylerimi diken diken ediyor ve tedirginliğime hakim olmak için çaba sarf ediyorum.

Onu itmek için ellerimi göğsüne vuruyorum ama kaya gibi sert kasları zorlukla hareket ettirebiliyorum. "Bırak beni."

"Şşşt. Daha işim

bitmedi." "Neyi

bitirmedin?"

"Seninle."

Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve ona diz falan vurmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu tür yaklaşımlarla başa çıkma konusunda her zaman kötü olmuşumdur, ama özellikle Sebastian gibi birinden geliyorsa.

Sanırım söylentiler doğruymuş. Gerçekten herkesle yatar, değil mi?

"Weaver!" diye bağırıyor bir erkek sesi ve Sebastian isteksizce üzerimden kalkıyor, vücudunun kaybı beni itiraf etmek istediğimden daha fazla sarsıyor.

Ayağa fırlıyorum, kulaklığımı ve çantamı topluyorum, kırılan bir şey olmadığı için şükrediyorum ve dikkatim bize doğru gelen adama kayıyor. Sebastian'ın arkadaşı Owen, koyu tenli ve kafası tıraşlı bir başka kaslı futbolcu.

Ancak Sebastian gitmek için bir hamle yapmıyor, vahşi bakışları bana odaklanmış durumda. Utanç ve tanımlayamadığım bir his beni ele geçiriyor ve bacağımı havaya atıp açık bir alana koşmak istiyorum, böylece temiz hava soluyabilir ve bundan kurtulabilirim.

"İmza ister misin?" Sinirleniyorum, sonra da pişman oluyorum. Öfkemi nasıl kontrol edeceğimi ve her şeye öfke nöbeti geçirmemeyi gerçekten öğrenmem gerekiyor. Ama sanırım

Sürekli olarak herkesin beni yakalamak için dışarıda olduğu hissine kapılıyorum ve yıldız oyun kurucu da bir istisna değil.

Özellikle de beni alaycı bir şekilde gözlemlemesiyle.

Ruhunun şeytan tarafından işe alındığının işareti olabilecek o içi boş gülümsemesiyle tekrar gülümsüyor. "Bunu düşüneceğim ve sana haber vereceğim."

"Neyi düşüneyim?" Owen bize ulaştığında bir elini Sebastian'ın omzuna doluyor. "Asyalı piliçle aranızda ne var?"

Bir elimi kalçama koyuyorum. "Asyalı hatunun bir adı var, dangalak, adı Naomi. Siri'ye söyle senin için hecelesin."

Ve böylece dönüp gidiyorum, Sebastian'ın kahkahasının yankısı o gözden kaybolduktan çok sonra bile beni takip ediyor.

EVE DÖNDÜĞÜMDE, SANIRIM ORADA NELER OLDUĞUNU ANALİZ ETMİŞTİM.
Yüzlerce kez.

Tamam, bu bir yalan. En az iki katı oldu.

Amigo kız olmama rağmen Sebastian'la konuşmuyorum ya da futbol takımının geri kalanıyla evcilik oynamıyorum.

Elbette, Reina, Brianna ve ekibin geri kalanı bunu yapıyor, ama ben basit bir nedenden dolayı yapmıyorum... şey, onlar seks bekliyorlar. Bu roket bilimi değil ve ben bir fahişe değilim.

O zaman neden bacağımı onun bacağına doladığımda kendimi öyle gösterdim?

Çok mu çaresizsin, Nao?

Luce'ye mesaj atıp Reina'nın onlara yaptırdığı şekil ve güzellik için yapılan şeytani ritüelleri bitirir bitirmez beni aramasını istiyorum. Ama bugün benim için çok meşgul olacağını biliyorum.

Ya da hiçbir zaman, bu konuda.

Neredeyse ruhunu şeytana sattı ve Reina onu meşgul edeceğinden emin olacak.

Evimiz, ya da bana hatırlatmaktan hoşlandığı gibi annemin gururu ve neşesi, üst-orta sınıf bir mahallede geniş bir arazi üzerinde oturuyor. Neredeyse hiç kullanmadığımız kocaman bir garajımız ve annemin arkadaşlarını davet ettiğinde onlara gösterebileceği süslü bir havuzumuz bile var.

Her zaman "beni kabul et!" oyununu oynuyor ve bu biraz sinir bozucu. Ben ondan çok daha gencim ve azınlıklar olarak kabul görmediğimizi çoktan anladım. En azından bu Allah'ın belası kasabayı saran ırkçıların çoğu tarafından.

Birinin bana 'egzotik' dediği, gözlerimin 'tuhaf' olduğunu ya da yumuşak siyah saçlarımın 'eşsiz' olduğunu söylediği her sefer için bir kuruşum olsaydı, annem kadar zengin olurum.

Tüm bunları biliyor ama denemekten vazgeçmeyi reddediyor, sanırım bu hem cesurca hem de üzücü.

İçeri girmek yerine, posta kutusunu karıştırıp çok tanıdık bir siyah zarf aradım...

Evet!

Akira'nın mektubunu çıkardım ve açarken gülümsedim. Hatta core metal çalma listemi bile durdurdum. Ne? Demek ki mektup *o kadar* önemli.

Bir elimde postanın geri kalanı, omzumda çantam, mektup arkadaşımından gelen mektubu açıyorum.

Ve evet, kulağa modası geçmiş gibi geliyor ama ilk mektubu beni gülümsetti ve o gün gülümsemeye ihtiyacım vardı, ben de cevap yazdım.

Doğru, Akira hakkında hâlâ neredeyse hiçbir şey bilmiyorum ama bu ona en derin sırlarımı anlatmak gibi bir şey değil. Bu sadece her hafta dört gözle beklediğim bir şey.

Belki de bunun nedeni benim zavallı olmam ve onun da arkadaşım olan iki kişiden biri olmasıdır.

SEVGİLİ NAOMI,

Buna bir son vermeli miyim? Mektuba Sevgili Naomi diye başlamayı kastediyorum. Sana da bayağı gelmiyor mu? Geçen gün bunu düşünüyordum ve nedense bana öyle geliyor.

Her neyse, selamlama hakkındaki düşüncelerimi aradan çıkardığıma göre, tarih dersi için yazdığınız hikayenin çok kötü olduğunu söylemek istiyorum.

Japonya ve Savaşan Devletler dönemi hakkında konuşmalısın. İstediklerini biliyorsun. Ama inkar edebilirsin, umurumda değil.

Amerika'da doğdunuz, bu yüzden kendinizi tamamen Japon olarak görmeyebilirsiniz, ancak bu konuda ısrar etmeme izin verin. O eski, prova edilmiş konu yerine havalı bir şey yapın.

*Çalışmalarım iyi gidiyor. Sormadığın için teşekkür ederim. Ama yine de, muhtemelen benim bir inek olduğumu ve çok çalışmanın ineklerden beklendiğini düşünüyorsunuz. *Bu şekilde düşünüyorsan canın cehenneme anlamına gelen aşağılayıcı bir dil kullanın.*

Şimdi, nerede kalmıştık? Doğru ya. Çalışmalarım.

Şu anda yaptığım işi sevmiyorum ve bölüm değiştirmeyi düşünüyorum ama neye geçeceğimi ya da doğru seçimi yapıp yapmayacağımı bilmiyorum.

Hiç hiçbir şey anlamadığınızı ve nihayet anladığınızda kapıların kapandığını hissettiğiniz oldu mu? Sanki hayata çok geç gelmişsiniz gibi.

Yoksa bu çok mu melodramatik?

Her neyse, seni hayat hikayemle sıkmayacağım. Bana kendinden bahset.

Hâlâ amigo kızların kalbini mi yiyorsun, yoksa cesaretini toplayıp bıraktın mı?

Eğer böyle bir şey olursa, merak etme, her zaman benim Yuki-Onna'm olabilirsin. Ya da belki ben senin olurum.

SAYGILARIMLA,

Akira

APTALA GÜLÜMSÜYORUM. HER ZAMAN BÜYÜK HAYALLERİ VARDIR.
Japon ruhları ve kötülükleri.

Bana *Yuki-Onna* diyor çünkü ona göre soluk tenim, pembe dudaklarım ve neredeyse siyaha çalan koyu Asyalı gözlerimle ona benziyorum.

Kardan kadının güzelliğine sahip olduğumu söylüyor, fırtınalı kış günlerinde ölümlüleri cezbedip öldürmek için dağlarda dolaşan bir hayalet.

Ve o zamandan beri, bu bizim iç şakamız haline geldi.

Akira'yla aramızdaki şeyin -onun deyimiyle arkadaşlığın- bu kadar ileri gideceğini hiç düşünmemiştim ama en azından ona sahip olduğum için mutluyum.

Hala neye benzediğini bilmesem bile.

Bir fotoğraf istemeyi düşündüm; ancak, sadece reddetmekle kalmayacak, aynı zamanda onun hakkında sahip olduğum imajı da öldürecekti. Sevimli bir adam

kesinlikle bir otaku ve gereğinden fazla porno hakkında konuşuyor.

Beni bozdu.

Ayaklarım evimizin ön kapısında durdu. Mutfaktan çapraz olarak yaşam alanına açılan geniş bir girişi var.

Annem bir mankenin önünde duruyor, bileğinde bir iğne yastığı ve kulağında bir telefon, bir yandan da mankenin göğsüne bir kumaş parçası iğneliyor.

Chester Couture'ün CEO'su olmuş olabilir, ancak hala evde bir mankene takıntılı bir şekilde bir sonraki şaheserini bulmaya çalışıyor.

O kafasını kaldırmadan önce Akira'nın mektubunu çantama saklıyorum. Annem Japonya'dan bir mektup arkadaşım olduğunu bilse de onun mektuplarına dokunmasından hoşlanmıyorum. Bazen porno hakkında konuşuyoruz ve bu onun bilmesini istediğim bir konuşma değil.

"Tatlım." Parıltılı bir kutuyu işaret ediyor ve ben de ona veriyorum.

Yukarı odama çıkmayı tercih ediyorum ve Akira'nın mektubunu tekrar okuyup aynı derecede alaycı bir cevap düşünerek aptal gibi sırtıyorum. Bu bizim bir oyunumuz.

"Nao, bekle."

İki adım atmıştım ki annemle yüzleşmek için arkamı döndüm. Telefonu pantolonunun cebine koymuş, asistanıyla, avukatıyla, muhasebecisiyle konuşmasına nadiren erken bir son veriyor. Büyük Riko Chester'ın zamanına ihtiyacı olan herkesle.

Japonya'da Riko Sato olarak doğmuş ama ben çocukken Amerikan vatandaşlığına geçer geçmez soyadını değiştirmiş.

Annem ufak tefek bir kadın ama saçlarını benim gibi kısa değil uzun tutuyor ve beni doğuran kadına değil ablama benziyor. Kusursuz bir cildi ve bana aktardığı güzel küçük yüz hatları var. Yine de son zamanlarda daha solgun ve her zamankinden daha fazla koyu halkaları var.

Gözleri kahverengi ama benimkiler kadar büyük ya da koyu değil. Sanırım babamdan aldığım bir özellik bu, onun önünde bir tür tabu konusu.

"Okul nasıl gitti?" diye soruyor hafif bir aksanla. Birinci kuşaktan olduğu için benim gibi Amerikan aksanıyla konuşmuyor ama denemediği için değil. Sanırım doğuştan belli bir şekilde konuşmak insanı ömür boyu damgalıyor.

Bir omzumu kaldırıyorum. "Her zamanki gibi."

Annem sigara paketine uzanıyor ve bir tane yakıp bir nefes çekerken mankenden uzaklaşıyor. "Pratik yapmaya ne dersin?"

"Harikaydı."

"Bana yalan mı söylüyorsun?"

"Sanki yapabilirmişim gibi. Dekanı arar ve tüm detayları öğrenirsin. Ya da belki koçu, çünkü o da oradaydı."

"Bana küstahlık etme, genç bayan."

"Gelmiyorum. Sadece işini kolaylaştırıyorum, çünkü ne bileyim, benim için kıcımlı yırttığım aptal oyunlardan herhangi birine katılmak yerine başkalarına benim hakkımda sorular sormayı tercih ediyorsun."

"Konuşmana dikkat et. İstemediğim için katılmıyor da değilim. Bazılarımız çalışıyor, Naomi."

"İşinin başına dön o zaman." "Nao-
chan..."

Bana ne zaman o sevimli şekilde seslense midem bulanıyor. Sanki annemin dünyam olduğu küçük kızlığa geri dönmüş gibiyim.

Ta ki kızıl gece onu paramparça edene kadar.

Yavaşça yaklaşıyor, havaya bir nefes nikotin salıyor. "Bana kızgın mısın?"

"Bilmiyorum anne. Belki de öyleyimdir."

Kolumu okşuyor. "Özür dilerim. Son zamanlarda pek ortalıkta görünmediğimi biliyorum. Ama hepsi senin için."

"Hayır, anne. Hayır. Benim için olduğu bahanesini kullanma. Sen bu evi aldıktan ve ikimizin de geleceğini güvence altına aldıktan sonra benim için olmaktan çıktı. Artık sadece senin için."

Elini bırakıyor ve her ne kadar acı verse de ve beni tekrar teselli etmesini istesem de bunun faydasız olduğunun farkındayım. Annem her zaman en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapacak ve bunun hayatıma ne tür sonuçlar getireceğini umursamayacak.

"Bir gün her şeyi anlayacaksın. En azından öyle olacağını umuyorum." Bir parça yenilgiyle gülümsüyor. "Teslimat gelmeden önce gidip temizlen. İtalyan yemeği sipariş ettim."

"Olay nedir?" Bu akşam yemeğini evde yiyeceği için içten içe memnun olsam da, sahip olduğu tüm iş arkadaşları ve iş ortaklarıyla bir yerlerde bir tür akşam yemeği ayarlamamış olmasına şaşırdım.

"Kızım ile yemek yemem için neden bir fırsat olması gerekiyor?" Tekrar gülümsüyor, ama hala o yenilgi notasıyla, yoksa bu üzüntü mü?

Bunun üzerinde uzun süre düşünmedim çünkü sigarasını kül tablasında söndürdü ve işine geri döndü.

Ama ben? Onunla akşam yemeği yiyeceğimi düşününce hissettiğim baş dönmesine engel olamıyorum.

Belki de küçük ailemiz kurtarılamayacak durumda değildir.

SEBASTIAN

B Belirli bir şekilde yetiştirilmiş olmak, üzerimde belirli beklentiler yaratıyor.
Öne çıkabilirim ama olumsuz anlamda değil. Hayatımı yaşayabilirim ama önemli olduğu yerde değil.

Senatörün torunu olarak doğduğumdan beri tüm varlığım planlandı ve buna uygun bir rol oynamak zorunda kaldım.

Belki de bu yüzden sık sık asi tarafımın beni alt etmesine izin veriyorum.

Neden bazen başını kaldırıp dünyaya çalkantılı tarafımı göstermesine izin veriyorum.

Bilirsin, temel zengin çocuk sorunları.

Antrenmandan sonra Owen beni ve diğer birkaç takım üyesini amigo kızlarla içki içmeye götürdü.

Uyuyor olmayı tercih ederdim ama Owen muhtemelen kafamı bir sopanın üzerinde tüm dünyanın görmesi için sergilerdi. Kafama ve içindeki her şeye ihtiyacım var. Ayrıca onlarla içki içmek, senatör ve karısının inatçı bakışları altında sıkışıp kalmaktan daha iyi. Evet, onlar benim büyükannem ve büyükbabam ve beni yetiştiren insanlar, ama ben taşındıktan çok sonra bile her fırsatta daireme daldıklarında onları pek takdir etmiyorum evlerinden dışarı.

Owen içki yerine The Grill'de yemek yemeyi tercih ediyor. Burayı seviyoruz çünkü burası Koç'un kardeşi Chad'e ait ve o da bizim büyük bir hayranımız. Bize sadece diğer müşterilerden gizlendiğimiz özel kabinlerinden birini vermekle kalmıyor, aynı zamanda bize en iyi yemeklerini de servis ediyor.

Amigo kızların eşliğinde içeri girer girmez Chad sırtarak bizi işaret ediyor. "Şeytanları alkışlayın, bayanlar ve baylar!"

Owen ve diğerleri, üzerinde takımın logosunun bulunduğu ceketlerine vurarak bir gösteri yaparlar. Amigolar kükrüyor ve erkekler uluma sesleri çıkarıyor. Müşterilerin çoğu alkışlıyor ve sonsuz övgü ve iltifat yağıyor

Bi

z. "Eyaleti kazanalım, evlat!"

"Şövalyelere merhamet
göstermeyin!" "NFL'de
görüşürüz!"

"Kahramanlarımız!"

Evet, bu gerçeklerden çok uzak, ama bu şehir
Futbol. Bu biraz sağlıksız.

Ve evet, sırtırken, ellerini sıkarken ve rastgele selfie çekerken bile düşüncelerim aklımdan çıkmıyor. Birkaç dakika içinde, çocukken bana öğretilen gösteriyi sergiledim.

Daima gülümseyin. Her zaman en iyi
davranışında ol. Her zaman bir maske takın.

Merdivenlere ulaştığımızda, orada bulunan insanların çoğuyla el sıkışmış ve fotoğraf çektirmiştım. Diyelim ki Chad bizi, bizim onun mekanını sevdiğimiz kadar seviyor. Herkes burada takıldığımızı bildiği için restoran neredeyse her zaman dolu oluyor.

Bana bir kardeş gibi sarılıyor, sonra omuzlarımdan kavırıyor. Üzerinden yağ ve biber kokusu dalga dalga yayılıyor. "Benim yıldız oyun kurucum."

"Henüz bir yıldız
değilim." "Oh, evet
öylesin."

Sırtıyorum. "Sanırım bu Cuma sana göstereceğim."

"İşte ruh budur, evlat!" Koç'un yaptığı gibi sırtıma cesaret verici bir tokat atıyor.

Blackwood'daki insanlar benden tek bir şey bekliyor, verimli olmamı. Weaver ismiyle birlikte geliyor.

Benim aileme mensup olanların masaya bir şeyler getirmesi gerekiyor; bu ister notlar, ister zaferler, ister senatörlük pozisyonu, isterse de amcam gibi parlak bir avukat rolü olsun.

Her halükarda, sunacak bir şeyim olmalı.

Kasaba halkının önünde ısıltılı bir karşılamamanın ardından, Chad nihayet bize özel kabinimizin yönünü gösteriyor.

Amigo kızların eş kaptanı Brianna, kendi plastik gülümsemesini boyarken elini kolumun arasından geçiriyor. Onunki o kadar abartılı ki, çok rahatsız edici.

Gülümsüyormuş gibi yapmanın bir sanatı vardır. Bir parçanızın buna inanması gerekir. Bir parçanızın beyninize, gülümsemenin insanların sizi rahat bırakması için en iyi çözüm olduğuna dair sinyaller göndermesi gerekir.

Masanın etrafına oturuyoruz, erkekler amigo kızlarla çoktan kaynaşmış durumda. Biz beş kişiyiz ve yaklaşık yedi amigo kız var, bu yüzden Brianna ve Reina benim iki yanımda oturuyor. Ama herkes sarışın, mavi gözlü güzel kaptanın masada olmadığını biliyor.

Lisedeki takım arkadaşlarımızdan biriyle nişanlı ve adam İngiltere'de uluslararası hukuk okumayı seçmesine ve üç yıldır dönmemesine rağmen hala onun yüzüğünü takıyor.

Bir bakıma, kimse yaklaşmasın diye ona göz kulak oluyoruz. En azından Owen ve diğerleri. Yüzündeki sert ifadenin kırılmasını görmek istiyorum, bu başka bir adam bulması anlamına gelse bile.

Evet, berbat bir arkadaşım ama bunun suçunu küçük kasaba sorunlarına atıyorum. Burada eğlenceli sayılabilecek neredeyse hiçbir şey yok.

Ve ben boş zaman geçirmesine izin verilebilecek bir tip değilim. Eğer yaparsam, berbat eğilimlerim hüküm sürer ve bu sadece... trajik olur.

Herkese, bana değil.

Owen boğazını temizleyerek ayağa kalkıyor ve ben inliyorum. Bu bir mil öteden görebileceğim bir yöne doğru gidiyor, ama onu durdurursam, bir sürtük gibi surat asacak ve genel bir pislik olacak. Geniş alıcımın yanımda olmasına ihtiyacım var, en azından kritik maça kadar.

Bir bardak bira alıyor ve dramatik ses tonuyla konuşurken bardağını havaya kaldırıyor: "Tüm övgüleri toplayan yıldız oyun kurucumuzun şerefine kadeh kaldırmak istiyorum - hiç hoş değil, dostum - ve bizi canavar gibi oynatan tüm güzel bayanların şerefine. Şeytanlara!"

"Şeytanlara!" diye yankılanıyor herkes ve ben de bir yudum almadan önce kadehimi ona doğru uzatıyorum.

Owen sonunda yerine oturur ama Reina'nın yanına doğru eğilir. "Kraliçe Arı, eğer kazanırsak benim için ne yapacaksın?"

Pembe manikürlü tırnaklarıyla bardağının kenarında gezinirken kaşlarını kaldırıyor. "Ne istiyorsun?"

"BJ. Eğer bana bunu verirsen, bütün oyunları kazanırım."

Sırıttıyor. "Belki NFL'e seçilirsen, Owen."

"Bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun?" "Göster o zaman."

"Oh, yapacağım, bebeğim. Aslında, sikimi o kadar çok seveceksin ki, onun için o ezik Asher'ı terk edebilirsin."

"Belki yaparım." Gülümsüyor ve Brianna'nın aksine plastik değil ama yine de benimki kadar sahte.

Ne de olsa ikiyüzlüler ikiyüzlüleri tanır.

Yemeğimize gömülüyoruz - biz makarna sipariş ediyoruz, amigolar ise her zamanki gibi salata ile yetiniyor.

Yemeğimi yerken ve mizahın tadını çıkarırken, diğer ayakkabının düşmesini ya da patlamasını ya da Reina bu tür durumlarda ne halt ediyorsa onu bekliyorum. Owen'ı hepimizi buraya getirmesi için ikna etmesinin bir sebebi var.

"Sence de başka bir cesaretin zamanı gelmedi mi?" diye soruyor kayıtsızca. İşte.

Reina'nın sahte gülümsemelerini ve yüz ifadelerini mükemmelleştirmesinin nedeni. Gerçek Reina yüzeyin altında saklanır ve etrafındaki herkesle kurnazca oynar.

Nereden mi biliyorum? Bazen ben de aynısını yapıyorum. Aradaki fark, o bunu genellikle kendisine fayda sağlamayan belirsiz nedenlerle yapıyor. Aslında, şimdiye kadar yaptığı tüm cesaret gösterileri zalimce görünüyor ama aslında kurbanlarına yardım ediyor.

Benim durumumda, onları sırtımdan atmak için katılıyorum, onlara zarar vermek için değil. Can sıkıcı haşerelere dönüşmedikleri sürece, ki o zaman müdahale etmek gerekir.

"Kesinlikle evet!" Josh, takım arkadaşlarımdan biri, haykırıyor. "Bir keresinde tarih öğretmenimize eşek şakası yapmaya bayılmıştım."

"Ve yardım etmeyi çok severdim." Bir amigo kız olan Morgan göz kırpmıyor ve o da dudaklarını yalıyor.

Brianna hafif gıcırtılı, hiperaktif sesiyle, "Bir çentik daha atmalıyız, Rei," diyor.

Orada bulunan tek erkek amigo Prescott birasından bir yudum alıyor. "Yoksa sıkıcı olacak."

Anlayabiliyorum.

Ama aynı zamanda, Reina'nın çocukça cesaretleri hiçbir zaman bana göre değildi. Sanki bir şeyi kanıtlamaya çalışıyormuş gibi liseden beri bu cesaretini artırıyor.

Yine de görüşümü korumam ve onların kutsal çevresine aitmişim gibi davranmam gerekiyor. Kısmen çünkü Owen eğlencesini mahvettiğimde gerçekten huysuzlaşıyor. Kısmen de kafamın içinde hapsolmaya hiç

niyetim olmadığı için.

Son baktığımda orası pek rahat bir yer değildi.

"Katılıyorum. İşleri biraz renklendirmeliyiz." Reina bakışlarımla buluştu. "Buna hazır mısın, Bastian?"

Yavaşça çiğnemeyi bitiriyor, neden orada bulunan herkes a r a s ı n d a n beni seçtiğini anlamaya çalışıyorum.

Bu bir ilk ve ben en iyilerden bu tür sıradan sapmaları asla görmezden gelmemeyi öğrendim.

Ancak bunun nedenini bir türlü anlayamıyorum.

"Bu bir evet mi?" diye ısrar ediyor.

"Hey, Kraliçe Arı. Seks partneri olacağımızı sanıyordum." Owen suratını asıp göğsüne vuruyor. "Kalbimin tam ortasında bir kara delik var."

"Pas" diyorum. "Eğer sana yaklaşırsam Asher beni seri bir şekilde öldürür. Hâlâ hayatıma ihtiyacım var."

Yalan değil. Her zaman çok sakın olan Asher Carson, konu Reina olduğunda vahşi bir orospu çocuğuna dönüşüyor ve lisede ona sadece yanlış yönden baktıkları için erkekleri dövüyor. Şu anda uzakta olsa da, bunu öğrenirse sanki hiç gitmemiş gibi geri dönecektir.

Ama ben bunu sadece bir bahane olarak kullanıyorum.

Asıl sebep? Reina'nın ya da bir başkasının beni oyunlarında piyon olarak kullanmasına asla izin vermem.

Ben bir senatörün oğluyum, çok teşekkür ederim. Biz insanları kullanırız, tersini değil.

Reina, Owen ve bana hitaben, "Kimsenin cinsel partneri olmayacağım," diyor ama dikkati benim yüzümden hiç ayrılmıyor. "Eğer cesaretiniz varsa size bir teklifim var."

"Evet, kesinlikle al." Brianna baştan çıkarıcı olduğunu düşündüğü ama aslında sinirlerimi bozan bir hareketle kolumu aşağı yukarı okşuyor.

"Tabii ki alacak." Owen göğsünü şişirir.

Josh, "Oyun kurucumuz korkak değil," diye haykırıyor ve takımdaki diğer herkes aynı fikirde olduğunu yuhallıyor.

Benim açımdan bu kadar.

Geçmişte tüm ekip üyeleri Reina'nın cesaretini kabul etmişken, şimdi buna karşı gelemem. Aksine, 'seçilmiş' olmanın bir ayrıcalık olduğunu düşünüyorlardı. Hâlâ gizli bir zaferle gülümseyen Barbie'ye ters ters bakıyorum. Her şeyi o planlamıştı ve benim de buna boyun eğmekten başka çarem yoktu.

"Aklında ne var?" Çok iyi mükemmelleştirdiğim sakın ses tonumla soruyorum.

"Birini becer."

Owen bir kahkaha attı. "Ne tür bir cesaret bu? Kızlar onun sormasına gerek kalmadan onun için külotlarını indiriyorlar."

"Evet, Rei," diye katılıyor Josh. "Hiç uğraşmadan en iyi kukuyu kapıyor." Reina'ya kaşlarını kaldırıyorum. "Gerçekten büyük cesaretin bu mu? Birini becermek mi?" "Herhangi biriyle değil."

Gülümsemesi yavaşça kayboluyor ve yüzüne bir gölge düşüyor. Sürünerek gir. "Naomi."

Gülümsemem onunkiyle aynı anda duraksıyor ve umarım bunu başka bir şey değil de onu yansıtıyormuşum gibi algılar.

Aklıma narin bir ten, kocaman koyu kahverengi gözler ve yumuşak dolgun dudaklar geliyor. Bu görüntüler, solgun boynunu ve yanaklarını kıpkırmızı yapan bir allık sürünürken bana bakma şeklini canlandırıyor. Ukala ağzının her fırsatta sanki spor olsun diye yapıyormuş gibi karşılık vermesi.

Ve o güzel dudaklarını sikimle doldurup kıvranışını seyretmeyi hayal etmekten kendimi alamıyordum.

"Nao... kim?" Owen sorar. "Dur bir dakika. Bugün Weaver'la yerde bebek yapan Asyalı piliç mi?"

"İşte bu." Brianna kurnazca sırtıyor. "Ama bebek yapmaktan hoşlanmıyor. Hatta bakire olabileceğini düşünüyoruz."

"Vay canına." Owen birasının kalanını yudumluyor. "Olay örgüsü kalınlaşıyor."

Josh kaşlarını sallıyor. "Onu alabilir miyim lütfen?" Mutfak eşyalarını masaya bırakıyorum. "Neden o?"

Reina dişlerinin arasından "Rastgele oldu," diye yalan söylüyor.

Bu konuda rastgele bir şey yok. Reina'nın yaptığı her şey hesaplıdır ve sadece onun bildiği sebepleri vardır. Beni Naomi'yle gördükten sonra mı bu cesareti gösterdi?

"Ve o kaltağın bir ders alması gerekiyor." Brianna yeşil içeceğinden bir yudum alıyor. "Sadece bir ezik olduğu halde kendini bir şey sanıyor."

"Ve her zaman karşılık veriyor!" Morgan tiz ve dramatik bir sesle şöyle diyor. "Rütbesi kendisinden yüksek olanlara saygı duymuyor."

"Bunun neden benim sorunum olduğunu anlamıyorum." Çatal bıçaklarımı tekrar elime alıyorum ve puslu görüşümde zar zor bir şey görüyor olmama rağmen yemeğimi karıştırıyormuş gibi yapıyorum.

Hayır, puslu değil.

Kırmızı. Kan gibi.

"Bu bir hayır mı Bastian?" Reina soruyor. "Çünkü diğer erkeklerden herhangi birine bunu yapması için meydan okuyabilirim. Belki Josh'a. Çok

istekli görünüyor."

"Evet!" Josh ayağa fırlar. "Japon porno fantezim sonunda gerçekleşecek."
Başımı kaldırıyorum, dudaklarım inceliyor ama yavaşça bırakıyorum.
Aklıma gelen tek görüntü, bu bahsin sonunda paramparça olacak güzel
ve minyon bir kadın.

Ve eğer biri yok etme işini yapacaksa, bu kişinin
Be

n. Fazla ileri gitmeyeceğim.

Ya da en azından kendime böyle söylüyorum.

Peçeteyle ağzımı siliyorum, hepsinin bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ben
yaparım. Yapacağım.

Naomi'yi sikeyim."

Devam edecek...

Sebastian ve Naomi'nin hikâyesi Kızıl Dikenler'de devam ediyor.

Bu kitapta adı geçen Reina ve nişanlısını merak ediyor musunuz? Onların
tamamlanmış hikayesini All The Lies'da okuyabilirsiniz.

SIRADA NE VAR?

Sarı Dikenler'i okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen yorum bırakın.

Desteginiz benim için dünyalara bedel.

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartışmaya susadıysanız, [Rina'nın Spoiler Odası](#) adlı Facebook grubuna katılabilirsiniz.

Sırada Sebastian ve Naomi'nin [Kızıl Dikenler](#)'deki hikâyesinin devamı var.

Blurb

Bir bahis kabusa dönüştü.

Sebastian Weaver yıldız bir oyun kurucu ve üniversitenin göz bebeği.

Zengin. Yakışıklı. Piç.

Herkesin ilgisi ona yöneldi ve tüm kızlar onunla birlikte olmayı hayal etti.

Ben değil.

En azından, bana bir hamle yapana kadar.

Sebastian'ın cazibesinden daha güçlü olduğumu sanıyordum. Onun hedefi olmaktan kurtulabileceğimi düşünmüştüm.

Yanlış düşünmüşüm.

En sapkın fantezilerimi gerçeğe dönüştüreceğini çok az biliyordum.

Var olduğunu bilmediğim fanteziler.

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

ROYAL ELITE SERİSİ

Zalim Kral

Sapkın Kral Çelik

Prenses Çarpık

Krallık Kara

Şövalye

Kısır Prens

Acımasız

İmparatorluk

Kraliyet Eliti Sonsözü

YALANLAR VE GERÇEKLER DÜETİ

Tüm Yalanlar

Tüm Gerçekler

THORNS DUET

Sarı Dikenler (Ücretsiz Önsöz)

Kırmızı Dikenler

Siyah Dikenler

KINGDOM DUET

Bir Krallığın Yönetimi (Ücretsiz Ön

Bölüm) Bir Kralın Hükümdarlığı

Bir Kraliçenin Yükselişi

THRONE DUET

Güç Tahtı

İntikam Tahtı

ALDATMA ÜÇLEMESİ

Karanlık Aldatma (Ücretsiz Ön

Bölüm) Aldatma Yemini

Aldatmacanın Baştan Çıkardığı

Aldatmacanın Tükettiği

NEFRET & AŞK DÜETİ

Benden Nefret

Ediyor Benden

Nefret Etmiyor

YAZAR HAKKINDA

Rina Kent, düşmandan aşığa romantizmle ilgili her şeyin uluslararası çok satan yazarıdır.

Karanlık onun oyun alanı, gerilim en iyi arkadaşı ve kıvrımlar beyninin gıdası. Bununla birlikte, bir şekilde kalbinde romantik olduğunu düşünmeyi seviyor, bu yüzden henüz umutlarını öldürmeyin.

Onun kahramanları anti-kahramanlar ve kötü adamlar çünkü o her zaman kimsenin desteklemediği adamlara aşık olan tuhaf biriydi. Kitaplarına bir tutam gizem, sağlıklı bir dozda endişe, bir tutam şiddet ve bolca yoğun tutku serpiştirilmiştir.

Rina özel günlerini Kuzey Afrika'nın huzurlu bir kasabasında bir sonraki komplo fikrini hayal ederek ya da bu fikirler bir araya geldiğinde şeytani bir deha gibi gülerek geçiriyor.

Eğer beni takip etme havasındaysan:

[Web Sitesi](#)

[Bülten Okuyucu](#)

[Grubu Tiktok](#)

İÇİNDEKİLER

Ayrıca Rina Kent Yazar

Notu

Önsöz

1. Naomi
2. Naomi
3. Sebastian

Sırada ne var?

Ayrıca Yazar: Rina
Kent Yazar Hakkında

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>